

Những sáng tạo... *''li ti''*

Phạm Thế Châu

Ở TSK, quý thầy thường nhắc các học viên khi học PPLST không nên vội vàng nghĩ đến những sáng tạo tầm vóc Nobel cho dù PPLST có liên quan và bàn về vấn đề này, nhưng lại khuyên các học viên quan tâm và sáng tạo những điều “sát sườn” với chúng ta hiểu theo cả nghĩa đen.

Tôi nhớ và thực hiện các lời dạy ấy. Bởi lẽ trong cuộc sống, hằng ngày chúng ta phải đối mặt với biết bao bài toán cần giải quyết. Đưa ra được giải pháp sáng tạo cho những vấn đề này là chính chúng ta đang biến “đời là bể khổ” trở thành “đời bớt khổ hơn”. Chính vì thế, trong bài viết này tôi mạnh dạn chia sẻ với các bạn một vài giải pháp nhỏ nhoi của tôi, mà tôi đặt tên cho nó là những sáng tạo... li ti

1. Đi đám cưới

Hiện tôi theo học tại TP.Hồ Chí Minh, có một lần người bạn cùng lớp thời trung học của tôi “lên xe hoa”. Anh ta gửi thiệp hồng, trong đó địa điểm tổ chức tiệc cưới là một nhà hàng sang trọng. Thú thật khi nhận được thiệp mời, tôi hơi lo. Tôi lo không phải vì không thể xoay sở để có một bộ đồ “kểng” cho xứng với nơi sang trọng và có nhiều người tham dự như vậy. Tôi lo cũng không phải vì khoản tiền mừng bỏ vào phong bì. Mà điều tôi lo hơn cả là tôi không có... phương tiện đi dự tiệc. Ý tôi muốn nói, tôi chỉ có chiếc xe đạp mà chẳng lẽ lại “cọc cạch” đến nơi đó ăn tiệc, thật khó nghĩ quá. Kỳ thật lúc đó tôi không muốn đi xe buýt, bởi không chủ động được thời gian và thậm chí khi ngồi xe buýt, áo quần có thể bị nhàu nát nữa nếu hôm đó có quá nhiều người đứng như nêm cối. Còn đi nhờ, các bạn tôi “đủ cặp” nên không thể cho tôi quá giang. Vậy tôi phải đi taxi ư? không đời nào tôi nhủ thầm bởi đó là một “chiến thuật” quá xa xỉ. Tôi chỉ còn cách đi xe đạp. Như vậy tôi rơi vào mâu thuẫn vật lý, phải đi xe đạp để dự đám cưới và phải không đi xe đạp để các bạn tôi không coi thường. Trước khi bữa tiệc diễn ra hai hôm, tôi đạp xe đến địa điểm tổ chức để khảo sát “thực địa”. Tôi phát hiện ở gần nhà hàng đó có một hiệu sách rất lớn. Tôi vội quay về phòng trọ và mỉm cười mãn nguyện. Chắc bạn đã đoán ra được lời giải của tôi. Vậy hôm đó tôi đạp xe đi dự tiệc cưới bạn tôi nhưng thay vì đạp xe đến nhà hàng và gửi xe ở đó, tôi đã đến nhà sách và gửi xe tại đây sau đó tôi ung dung đi bộ đến nhà hàng chào cô dâu và chú rể. Các bạn tôi đều xúm lại hỏi: “Cậu đi bằng xe gì?” tôi mỉm cười chưa vội trả lời thì một anh bạn nói lớn: “Sinh viên mà đi taxi sang thiệt!” tôi đùa: “Taxi hai bánh”. Nhưng ai cũng thấy tôi đi bộ đến nên chẳng hiểu chi hết, chỉ có trời biết, tôi biết và chiếc xe đạp thân yêu của tôi biết mà thôi, tôi nhủ thầm như vậy.

2. Về quê

Khi học ở thành phố, thỉnh thoảng tôi về thăm bố mẹ, mà thực chất là đi “nhận viện trợ”. Sinh viên mà, dễ hiểu thôi!

Một lần tôi đi xe buýt đến trạm II-Thủ Đức. Tôi xuống xe và định bắt xe đi Vũng Tàu để về Đồng Nai quê tôi. Hôm đó tôi bắt phải một chuyến xe dù, lừa đảo, họ nói xe đi Vũng Tàu nhưng thực chất là xe đi Đà Lạt. Vốn kinh nghiệm và cẩn thận khi xe đi được một quãng tôi bèn hỏi các vị hành khách bên cạnh, họ cho tôi biết xe đi Đà Lạt. Lúc này tôi liền khiếu nại anh lơ xe và yêu cầu xuống xe, nhưng khi tôi xuống xe thì anh lơ xe này đã móc đi số tiền chẳng mấy gì nhiều của tôi. Tôi biết nhưng quá trễ, chiếc xe đó vội vàng lăn bánh chỉ còn tôi đứng đó với một bài toán chưa từng trải qua trong đời: “không còn một xu để gọi điện cho bạn tôi ở thành phố còn tôi đang ở gần ngã ba Vũng Tàu”. Trên người tôi chẳng có cái gì đáng giá để đi “cầm”. Đi xin tiền ư? Tôi ngại, nhưng không đi xin tiền phải đi xin... nhờ xe chứ, mà đi nhờ xe cũng không ổn bởi tôi đã từng chứng kiến lơ xe đuổi cổ những hành khách không có tiền xuống nhiều lần rồi, chẳng lẽ không còn giải pháp nào sao. Lúc này trong đầu tôi câu nói của các thầy vang lên “không có bài toán nào là không có lời giải, chỉ có điều ta không tìm được lời giải mà thôi”. Tôi lững thững cuốc bộ mà cảm thấy “ớn” trước một đoạn đường quá dài. Tôi chợt nghĩ, một đoạn đường dài như thế khó có thể hoàn thành một lượt tại sao ta không chia nó làm nhiều lượt để hoàn thành. À! ta sẽ dùng nguyên tắc phân nhỏ để xử lý tình hình này vậy.

Các bạn biết tôi làm thế nào không, thay vì xin đi nhờ xe một đoạn đường 40 km sẽ khó nhận được sự đồng ý của các chủ xe, tôi chỉ xin quá giang khoảng 5-10 km mà thôi, nghĩa là tôi sẽ xin quá giang làm nhiều lần.

Tôi đứng bên ven đường chờ đợi và một chiếc xe trở tới, tôi nói với giọng khẩn thiết với anh lơ xe về tình trạng của tôi và xin được quá giang trong một quãng đường ngắn. Hơi do dự, nhưng có lẽ anh tội nghiệp và đồng ý, khi xe chạy được độ 10 km gì đó, như đã “thỏa thuận” từ trước, tôi xin xuống xe. Sinh viên Việt Nam rất thật thà mà! Và cứ bản cũ soạn lại, tôi lại nhờ xe và xuống xe nhưng hôm đó thật may cho tôi, tôi chỉ nhờ có... ba bạn xe là về đến nhà, thật may mắn. Khi chiếc xe thứ ba dừng lại trước một con hẻm quẹo vào nhà tôi, tôi bước xuống xe cảm ơn lơ xe và lững thững đi vào con hẻm. Tôi vui đến độ nhảy cẫng lên, không phải vì được đi xe không mất tiền mà bởi vì tôi đã vận dụng những điều học được ở Trung tâm Sáng tạo để giải quyết những khó khăn của tôi trong cuộc sống và do đó cuộc sống của tôi quả thật là “bớt khổ”. Tôi đã có được niềm vui đầu cho đó là những niềm vui nho nhỏ, mà đối với cuộc sống chúng ta những niềm vui nho nhỏ thì cần thiết và quan trọng biết bao! Tôi hy vọng mình sẽ còn tìm được nhiều niềm vui hơn nữa trong “quá trình giải quyết vấn đề và ra quyết định” của tôi trong tương lai sắp tới.

Nghĩ về cái “sáng tạo” *

Dương Ngọc Anh

(056) 847128

Những sáng tạo “nhỏ nhỏ” không phải bao giờ cũng đem lại ngay cho mọi người những hạnh phúc to tát. Trẻ con đổ chơi thì được cây kẹo, người lớn vui vui bên bàn trà thì được một trận cười, sâu xa hơn thì được coi là người có duyên trong giao tiếp. Tôi thấy những người hóm hỉnh thường là những người thông minh, sáng tạo.

Tôi xin kể một chuyện:

Bạn tôi - thầy giáo dạy tiếng Pháp - kể rằng: “Trong một buổi hỏi thi vấn đáp tiếng Pháp (lớp tại chức). Tôi hỏi thí sinh là một học viên lớn tuổi: Anh ở đâu? Trong xóm anh có mấy người cùng nghề với anh?”

Anh học viên trả lời: Tôi ở khu Trương Định (rồi ngồi ngẩn ra nhìn lên trần nhà một hồi lâu)

Thầy giám khảo bên cạnh đợi mãi, sốt ruột cho anh một điểm không tốt.

Chị học viên tiếp theo vào, cũng với câu hỏi đó, chị trả lời ngay rất nhẹ nhàng tuy hơi vấp vấp: “Tôi ở khu Thanh Liệt, tôi không biết cụ thể nhưng nếu nói về mục đích cuối cùng thì tất cả những người trong xóm tôi và tất cả chúng ta đều cùng làm nghề phục vụ nhân dân”.

Mọi người cười ồ, thấy chị có duyên quá, ban giám khảo hôm đó cho chị một điểm rất tốt.

Ra ngoài, anh học viên (học giỏi hơn chị) nói: “Tôi lúng túng mãi, điểm xem trong xóm cho bao nhiêu người cùng nghề”.

Chị trả lời: “Trời ơi! Thầy giáo đâu phải công an? Thầy chỉ muốn biết khả năng phản xạ tiếng Pháp của chúng ta ra sao mà thôi!”

Kỳ thi đó, anh trượt, chị đỗ và cái “niềm vui có duyên” nhỏ nhỏ hôm đó có thể sẽ là một tiền đề để chị thành đạt sau này.

Tôi xin kể một chuyện nữa:

Tôi có một anh bạn thân vong niên, nhỏ hơn tôi nhiều tuổi, có gia đình và con cái đã lớn. Một hôm anh mời tôi đi uống cà phê, anh tâm sự: “Thầy ơi, em đang gặp việc rất khó xử!”

Tôi hỏi: “Chuyện gì?”

* Tựa bài viết do BTSK đặt

Anh kể: “Em đang có một “cô bạn gái” thân lắm, sống với nhau như vợ chồng. Ngày nào không gặp nhau là không chịu được. Em định đưa cô ấy sang tỉnh khác, mua nhà cho cô ấy làm thành một gia đình bí mật thứ hai”.

Tôi giật mình: “Ấy chết! Sao được?”

Hỏi thăm cận kề thì thấy gia đình anh này không có vấn đề gì. Bản thân anh cũng là một người không phải chơi bởi bậy bạ. Chẳng qua là một con người đa cảm quá mức, thấy cô nào tử tế cũng yêu, “tình yêu nội” thì quá quen thuộc còn “tình yêu ngoại” lại mênh mông và phong phú (mà cũng chưa chắc gì hơn “tình yêu nội” từng gắn bó bao năm)

Tôi nói nửa đùa nửa thật: “Chắc đối với anh, việc sống chung chỉ là biện pháp. Mục đích thực sự ở đây là vấn đề tình cảm. Bây giờ về, anh cố gắng yêu chị cho nhiều nữa đi. Không đủ thì anh “yêu” tôi, “yêu” mọi người và vật mà anh thấy mến. Lúc đó anh sẽ thấy yêu cả cuộc đời và cuộc đời sẽ yêu lại anh, trong đó có chị, chị nhà sẽ yêu anh hơn. Đừng định xứ tình cảm của anh vào một người mà anh không có quyền”.

Anh đáp: “Khó quá thầy ơi!”

Tuy là nói khó quá, nhưng một thời gian sau gặp tôi, anh cười cười: “Thầy ơi! Em chưa dám chắc nhưng hình như, theo lời thầy chỉ, em thấy quan hệ của em với cô ấy hơi lỏng lỏng, thấy mình yêu đời và được tự do hơn”.

Không biết cái toa thuốc của tôi sẽ hiệu quả đến đâu nhưng nếu nó chữa được cho anh bạn tôi thì có lẽ cũng làm cho gia đình của một người khỏi tan nát và tôi lại có một niềm vui nho nhỏ giữa đời thường.

Các bạn đã thấy, tư duy sáng tạo không phải lúc nào cũng cho ta những điều to lớn nhưng nó luôn luôn làm cuộc đời tươi vui và giúp ta “thoát hiểm” rất nhiều việc lớn và nhỏ mỗi ngày, nó mang đến hạnh phúc cho mỗi chúng ta.

"The greatest obstacle to discovery is not ignorance - it is the illusion of knowledge."

Trở ngại lớn nhất để khám phá cái mới không phải là sự ngu dốt mà là sự ảo tưởng về sự hiểu biết

Daniel Boorstin

